

Dienstencheques

De regering in de maak wil het belastingvoordeel voor de dienstencheques beknotten, of afschaffen. Zou het niet gepaster zijn de misbruiken door grootverdieners te beteugelen, ik bedoel het gebruik toe te laten tot een bepaald inkomen? Is het logisch dat bedrijven, dokters, advocaten, tandartsen, notarissen enz. misbruik maken van de dienstencheques om het onderhoud van hun huis, tuin en andere werken tegen een gunstig tarief laten uitvoeren met dienstencheques? Hun inkomen laat toe een andere vorm van personeel te werk te stellen.

Robert Arschoot, Brugge

Artistieke verwarring

Niemand zal tegenspreken dat Pascal Gielen de gelegenheid van de State of Union bij de opening van het Theaterfestival gebruikt heeft om de sector van het kunstenbestel er serieus van langs te geven (*DM 26/8*). Terecht doelde hij hierbij op de huidige nalatigheden van de cultuuractoren die zich (uit noodzaak?) gewillig schikken naar de gunsten van het subsidiërend politiek beleid. Dit in tegenstelling van de individuele kunstenaars waarvan er sommige zich tegendraads durven opstellen.

Er mag echter niet vergeten worden dat kunst en kunstenaar zich altijd graag hebben weten te installeren in de nabijheid van de macht en het geld. Het is verwonderlijk vast te stellen dat Pascal Gielen in zijn aanbevelingen bij de podiumsector aandringt om hun lobbywerk op te voeren, daar waar er al een indruk was dat deze sector zich in de nabijheid van het politiek beleid ophield. Eén voorbeeld? Wie werd er onlangs aangesteld om het kabinet van de minister van Cultuur te informeren en voorstellen te formuleren om de internationale cultuuruitstraling te verbeteren? Er waren nochtans meerdere kandidaten beschikbaar met een jarenlange internationale ervaring en dito faam in de sector beeldende kunsten i.p.v. Hugo De Greef. Waarschijnlijk te wijten aan de mindere spontane taalvaardigheid, of de bescheidenheid van de beeldende sector?

Terloops moet gewezen worden op de historische inhoudelijke en organisatorische verschillen tussen podiumkunsten en beeldende kunst, waarbij de financiële investering voor de beschikbare accommodaties van de podiumkunsten overwegend zijn. De beeldende sector functioneert daarentegen grotendeels op privaat initiatief, uitgezonderd de kunstmusea die de openbare verzamelingen herbergen en met de jaren zelfs een toenemende meerwaarde betekenen.

Bij zijn aanbevelingen had Gielen de mogelijkheid van autofinanciering mogen vermelden van die kunstenaars die een internationale bekendheid genieten en ondertussen functioneren zoals een zelfstandige kmo, bedoeld wordt zowel muzikanten, zangers, schrijvers, cineasten, dansgezelschappen, en van eigens beeldende kunstenaars.

Het moet wel gezegd dat Pascal Gielen met zijn mening zich openlijk heeft durven engageren, dit is overigens bijzonder moedig voor iemand die werkzaam is in Nederland, hopelijk voor hem zonder gevolgen dat alles wat was, niet anders wordt...

Jonas Wille, Brussel

PASCAL DELWIT over Olivier Maingain, FDF en onderhandelingen

Kiezen tussen principes en het compromis

Terwijl het uur van de waarheid over een mogelijke oplossing voor de kiesomschrijving in het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde nadert, zijn de politici en de media gefixeerd op Olivier Maingain. Alleen al zijn aanwezigheid of afwezigheid aan de onderhandelingsafdeling is een discussieonderwerp, terwijl het FDF toch maar drie volksvertegenwoordigers heeft.

Hoe moeten we dat uitleggen? Eerst met een eenvoudige benadering. In een debat en zeker in een discussie die een compromis moet opleveren, krijgen de meest confronterende stemmen de meeste aandacht - wat zwak uitgedrukt is - en staan zij een akkoord het meest in de weg. Vaak stoken ze elkaar trouwens op, in een hardnekkige vicieuze cirkel. Dat is een klassieke vaststelling, maar ze vormt geen onoverkomelijk obstakel voor een akkoord. Heeft de onverzoenlijke Ian Paisley, de leider van de Democratic Unionist Party, immers geen akkoord bereikt met Gerry Adams, de leider van Sinn Féin? En België is tenslotte Noord-Ierland niet!

Deze eerste vaststelling brengt ons terug naar de beginvraag: waarom zijn het FDF en Olivier Maingain zo een probleem? Laten we eerst naar het FDF kijken. De partij werd in 1964 gesticht als verzet tegen de taalwetten van 1962-1963. Ze vond de

beperking van Brussel tot de negentien gemeenten onaanvaardbaar en de compensatie (de taalfaciliteiten en B-H-V) een lapmiddel. Het FDF is natuurlijk geëvolueerd en heeft zelfs in 1970 voor het federalisme gekozen. Maar die aanvankelijke afwijzing van de taalwetten van 1962-1963 blijft een centraal onderdeel van zijn identiteit, ook al is zijn omvang veranderd.

Weinig bereid tot concessies

Na een piek in de jaren '70 verloor de partij in de jaren '80 electoraal en politiek terrein, zodat ze haar heil zocht in bondgenootschappen, eerst in 1993 met de PRL en later, in 2002, met de MR. Het FDF onderscheidt zich binnen die partij op twee punten van de liberale component: ze heeft een sterkere 'sociale' inslag dan de liberalen en ze komt harder op voor de belangen van de Franstaligen. In beide domeinen bepaalt Olivier Maingain de politiek van de MR. En in beide domeinen is (zeer) weinig bereid tot concessies.

Bij de Nederlandstaligen en de Franstaligen is hij vooral zichtbaar in de communautaire discussie en is hij misschien de meest gehate of de meest gewaardeerde politicus. Het lijdt geen twijfel dat hij de koers van het FDF bepaalt, ook al zijn niet alle leden het eens met zijn onverbidde en soms problematische communicatie, zoals zijn vergelijkingen

met de Tweede Wereldoorlog. Olivier Maingain komt over als een bekeerling, een beetje zoals Yves Leterme in het midden van de jaren '80.

Hij is opgegroeid in een gemengd gezin maar stelt zich op als de verwoede verdediger van de Franstaligen, vooral in de Brusselse rand, en vindt dat hij een rol moet spelen in een aanpassing van de taalwetten van 1962-1963. Die wetten worden volgens hem niet eens gerespecteerd: de taalfaciliteiten worden te eng geïnterpreteerd. En hij vindt de reden om bepaalde burgemeesters uit de rand niet te benoemen illegaal, want de taalwetten zijn een federale aangelegenheid en kunnen

„ Het FDF werd gesticht als verzet tegen de taalwetten van 1962-1963 (met de taalfaciliteiten en B-H-V). De afwijzing van die taalwetten blijft een centraal onderdeel van zijn identiteit

● Pascal Delwit is politicoloog aan de Université libre de Bruxelles (ULB).

● Delwit vraagt zich af of het FDF en Olivier Maingain zich willen vastklampen aan hun principes of bereid zijn tot water in de wijn.

niet door een decreet of een circulaire worden veranderd.

Maar in werkelijkheid zijn niet zozeer zijn ideeën problematisch. In Vlaanderen en in Franstalig België zijn de standpunten in feite weinig in de tijd veranderd. Veel Nederlandstalige politieke en maatschappelijke actoren vertolken standpunten die de Franstaligen niet willen horen of niet kunnen aanvaarden. En omgekeerd.

De echte vraag is of Maingain en het FDF zich willen vastklampen aan hun principes of bereid zijn tot een compromis. Echt bereid. Want bij het begin van onderhandelingen zal niemand zeggen dat hij geen compromis wil. En net als bij de N-VA en Bart De Wever rijzen hier ernstige vragen. Aan de ene kant heeft Maingain, die er in mei 2005 bij was, de onderhandelingen over B-H-V niet doen afspringen, of toch niet formeel. Aan de andere kant houdt hij zich niet aan een aantal regels - meer bepaald op het vlak van de communicatie - die cruciaal zijn opdat de onderhandelingen zouden slagen, telkens als een akkoord in zicht lijkt.

BADRA DJAIT adviseert premier Leterme voor conferentie in Libië

Wordt België vriend van een voormalige Al Qaida-strijder?

Ontslnagmenet premier Yves Leterme trekt donderdag naar Parijs om er in naam van België deel te nemen aan de conferentie van 'de vrienden van Libië', waaraan ook de Libische Nationale Overgangsraad, het politieke orgaan van de rebellen, participeert. Kan Leterme in naam van België verklaren bevriend te willen zijn met Abdelhakim Belhadj, de militaire leider van de Libische Nationale Overgangsraad, maar ook... voormalig Al Qaida-strijder en voormalige leider van het fundamentalistische Libyan Islamic Fighting Group (LIFG)? "From holy warrior to hero of a revolution", kopt *Asharq Al-Awsat* sarcastisch, een Arabische internationale krant met hoofdkwartier in London.

Tegen de Sovjets

In 1988 immigreerde Belhadj naar Afghanistan om deel te nemen aan de Afghaanse jihad tegen de Sovjets. In 1990 hadden de Libische moedjahedien die uit Afghanistan terugkwamen, de fundamentalistische Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) opgericht. Belhadj is de voormalige emir van deze fundamentalistische partij die internationaal verboden werd als terroristische organisatie sinds 9/11. In 2004 werd hij gearresteerd in Afghanistan, ondervraagd door de CIA en uitgeleverd aan Libië. In 2008 kwam hij vrij. In 2011 zag hij zijn kans om zijn fundamentalistische partij om te vormen tot de Libische Islamitische Beweging en gold hij als één van de hevige tegenstanders van de Libische leider Kadhafi.

Vandaag is hij de militaire leider van de Libische Nationale Overgangsraad.

Ondertussen doen geruchten de ronde dat Kadhafi is gevlucht naar Algerije. Er zouden zes geblindeerde Mercedesen de grens tussen Libië en Algerije hebben overgestoken. Een aantal Libische rebellenleiders beschuldigt buurland Algerije ervan Kadhafi te hebben gesteund. Algerije ontkent. Algerije is één van de landen die tot dusver de Libische Nationale Overgangsraad weigert te erkennen. Het land wil de Overgangsraad niet erkennen totdat het een garantie afgeeft dat de nieuwe regering het terreurnetwerk Al Qaida in Noord-Afrika zal helpen bestrijden. Waarom neemt België niet eenzelfde standpunt in?

In tegenstelling tot Libië zullen Syrië en Bahrein niet geconfronteerd worden met een militaire interventie vanuit de NAVO of de VN of een of andere internationale coalitie in naam van democratie, mensenrechten of "responsibility to protect". Syrië heeft een defensiepact met Iran (in 2006 en in 2009 vernieuwd). Een aanval op Syrië wordt zodoende een aanval op Iran.

Hadden China en Rusland een tijd geleden niet verklaard dat een aanval op Iran een wereldoorlog zou kunnen ontketenen? In Bahrein, buurland van Saoedi-Arabië dat bondgenoot is van het Westen, werd het democratisch volksprotest niet gesmaakt. Meer nog, de Saoedische elitetroepen die in Bahrein werden ingezet tegen de volksdemonstraties, werden door Groot-Brittannië opgeleid om het volksprotest te leren smoren. In het Brits parlement werd bevestigd dat de Britten deze militaire elitetroepen leerden "de publieke orde te bewaren".

Wederopbouw

Ondertussen verklaart het Westen officieel mee te zullen helpen aan de democratische opbouw van Libië. Officieel genieten het herstel van de veiligheid, de verbetering van de humanitaire situatie en de oprichting van een meerpartijensysteem prioriteit. Maar Mustafa Abdel Jalil, hoofd van de Nationale Overgangsraad van Libië, weet beter waar het om draait,

„ Algerije wil de Libische Nationale Overgangsraad niet erkennen totdat het een garantie afgeeft dat de nieuwe regering Al Qaida in Noord-Afrika zal helpen bestrijden. Waarom neemt België niet eenzelfde standpunt in?

● Badra Djait, een Gentse van Algerijnse origine, is arabiste en antropologe. Zij werkt onder meer als adviseur van Vlaams minister van Inburgering Marino Keulen (Open Vld).

● Yves Leterme (CD&V) vertegenwoordigt ons land op de conferentie van 'de vrienden van Libië', donderdag in Parijs. Weet hij met wie hij daar vriendschap moet sluiten, wil Djait weten.

en belooft via een persmededeling de landen die Libië hebben geholpen met de strijd tegen kolonel Kadhafi lucratieve oliecontracten. Libische olie is internationaal zeer gewild vanwege de hoge kwaliteit, die onder meer aantrekkelijk is voor de productie van kerosine, de brandstof voor vliegtuigen. Meerdere landen, zoals Duitsland en Groot-Brittannië, beloven intussen tientallen miljarden dollars vrij te maken ten behoeve van de toekomstige overheid. Het gaat eigenlijk om Libisch geld op buitenlandse rekeningen dat bij het begin van de opstand werd bevroren. Verschillende landen zoals Brazilië, China, Duitsland en Rusland, die niet onmiddellijk deelnamen aan het militaire ingrijpen, hopen op een tweede kans bij de Nationale Overgangsregering. Maar de vraag voor nu is of "de vrienden van Libië" zullen samenwerken met een voormalig Al Qaida-strijder om de lucratieve oliecontracten binnen te rijden.